

підлеглих майже відсутні. Пропонуємо переглянути організаційні засади управління Солом'янською районною в місті Києві адміністрацією, а саме забезпечити гнучкість поведінки структурних підрозділів, що надто важливо в сучасних ринкових умовах.

В роботі наголошується, що головне завданням управлінських кадрів солом'янської держадміністрації полягає в тому, щоб кожна людина особисто відчула результативність роботи районної влади щодо поліпшення рівня життя та умов проживання у районі.

Список використаних джерел:

1. Закон України від 26.03.1992р. "Про місцеві Ради народних депутатів та місцеве і регіональне самоврядування" // Відомості Верховної Ради України. – 1992. – №28. – Ст. 387.
2. Корнієнко М. Державна влада і місцеве самоврядування: актуальні питання теорії і практики // Українське право, 1995. – № 1(2). – С. 70-76.
3. Кравченко В. Соціально-економічні проблеми міст та шляхи їх розв'язання. / Місцеве та регіональне самоврядування України. –1994. – №4. – С. 57-62.
4. Куйбіда В.С. Конституційно-правові проблеми міського самоврядування в Україні. – Львів: Літопис, 2001. – С. 94-95.
5. Про столицю України місто – герой Київ. Закон України / Відомості Верховної Ради, №11. – Ст. 79.

Габдрахманова Л. М.,
слухач 2 курсу ННІЗДН НАВС.

КОНСТИТУЦІЙНО-ПРАВОВЕ ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ ПРАВ ТА СВОБОД ЛЮДИНИ І ГРОМАДЯНИНА В УКРАЇНІ

Права людини – це права, нерозривно пов'язані з самим існуванням людини: право на життя, на свободу у всіх її проявах, право на повагу людської гідності, на опір пригнобленню.

Ці права невід'ємні, інакше кажучи, заборонено будь-яке посягання на них. Права людини можуть бути обмежені лише в тій мірі, в якій це необхідно для захисту прав іншої людини. Вони невідчужувані, іншими словами, людина сама не має права від них відмовитися, бо без цих прав вона вже не є людиною. Права людини належать кожному індивіду, незалежно від належності до громадянства тієї або іншої країни, расової або національної приналежності. Кожна людина є носієм природних, породжених самою природою людини, прав.

Визнання і захист прав людини – головний обов'язок держави. Держава жодною мірою не наділяє індивіда правами, вона лише повинна визнати їх існування. Приймавши Конституцію, Українська держава визнала і узяла під свій захист невід'ємні, невідчужувані права людини.

Права громадянина – це права члена державно-організованого громадянського суспільства. Під правами громадянина розуміють, перш за все, можливість брати участь в управлінні суспільними і державними справами:

право на об'єднання в партії і громадські організації, право обирати і бути обраним до органів державної влади України.

Права людини і громадянина або визнаються і захищаються державою як нерозривно існуючий комплекс, або вони порушуються – повністю чи частково. Неприпустиме нехтування одними правами під приводом реалізації інших прав. Цілісність інституту прав людини і громадянина гранично точно виражена у Віденській декларації Всесвітньої конференції з прав людини 1993 р.: "Всі права людини універсальні, неподільні, взаємозалежні і взаємопов'язані. Міжнародне співтовариство повинне відноситися до прав людини глобально, на справедливій і рівній основі, з однаковим підходом і увагою". Таким чином, всі права людини і права громадянина повинні захищатися державою. З цією метою в Україні створені певні державні інститути. Гарантом права і свобод людини і громадянина є Президент України.

Конституція розмежовує поняття "права" і "свободи". Проте, це в цілому рівнозначні, співпадаючі за об'ємом, поняття. Крім того, вважається, що термін "свобода" законодавець використовує у тому випадку, коли укаже на максимальну свободу вибору варіанту поведінки особистості в тій або іншій сфері суспільного життя, а при вказівці на можливість користування конкретним благом застосовується термін "право". Більшість авторів, які досліджували це питання, схиляються до думки, що принципових відмінностей між цими поняттями немає. Можна порівняти, наприклад, свободу наукової, технічної творчості та право на творчість, право на вибір професії і свободу вибору професії. Ці та інші приклади свідчать, що одну і ту ж правову можливість розглядають як право, і як свободу. Історично склалося так, що деякі права іменують свободами: свобода думки і слова, свобода світогляду та віросповідання, свобода мітингів, походів і демонстрацій.

Система конституційних прав і свобод особистості охоплює всі сфери життя діяльності людей і відповідає міжнародним стандартам прав людини. З урахуванням міжнародно-правових стандартів права і свободи класифікуються на:

- громадянські (особисті права) і свободи;
- політичні права і свободи;
- економічні права;
- соціальні права; екологічні права;
- культурні права і свободи.

Конституція першорядне значення відводить особистим правам і свободам. Громадянські (особисті) права і свободи – це права у сфері особистого життя і особистої безпеки, вони торкаються індивідуального, приватного життя людини.

Питання прав і свобод людини і громадянина сьогодні є найважливішою проблемою внутрішньої та зовнішньої політики всіх держав світової співдружності. Саме стан справ у сфері забезпечення прав і свобод особи, їх практичної реалізації є тим критерієм, за яким оцінюється рівень демократичного розвитку будь-якої держави й суспільств в цілому.